

Kinevezés. Sándor Béla főispán Mixits Józsefet díjnyokra nevezte ki.

Megyei közgyűlés. Bács-Bodrogh megye törvényhatósága rendes nyári közgyűlést e hó 30-án tartja meg.

Vasuti közgyűlés. Bács-Bodrogh megye h. érd. vasutak részvénytársasága e hó 23-án tartja Budapesten második rendes közgyűlést; ugyanakkor tart ülést az igazgatóság is.

Értekezlet a baja-zombor-ujvidéki vasut ügyében. Schmausz Endre alispán a baja-zombor-ujvidéki vasut ügyében szükséges megbeszélés céljából gyűlésre hívta össze az érdekelteket e hó 25-ére a megyepalota kistermébe.

Orvosválasztás. Ó-Becsén harmadik községi orvosá Weingerber Ignác választott meg.

Érettségi vizsgálatok. A helybeli főgymnasiumban tegnapi tartott meg az érettségi vizsgálatok Magyar Gábor h. főigazgató elnöke alatt; jelentkeztek kilencen.

Kereskedelmi iskolai vizsgálatok. A városi kereskedelmi iskolában e hó 17 és 18-án tartott meg az első és második osztály vizsgálatát; még pedig — s ez sajnálatos — a városi hatóság s a felügyelő bizottság meglehetősen közönye mellett.

Új dalárda. „Szerb polgári dalegyetel” címmel Zomborban Sztójkovits György kir. törvényszéki bíró elnöke alatt új dalárda alakult. Ezzel a zombori dalos egyesületek száma négyre szaporodott.

Egyházi ének. A zombori kaszinó egyetli dalárda Úrnapiján Peinl József Vince vegyeskarra írt 1. számú miséjét adta elő. Betétek voltak: Kintner Károly „Ave Maria”-ja, énekelte Tessényi Vilma k. a. és Duvivier „Offertorium”-ja, énekelte Dalmay Pálné és Fejér Eulália urhölgyek.

Gyászhir. Szomorodott szívvel tudatjuk, miszerint felejtethen anyám, anyósom, öreganyánk és dédanyánk özv. Ruzsics Györgyné szül. Györgyevics Antónia hosszú szenvedés után folyó évi június hó 16-án éjfélt után életének 88-ik évében elhunyt. A boldogultnak hült teteme folyó évi június hó 18-án délelőtt fel 11 órakor fog az itteni gör. kel. Szent-György templomban beszentelteni és a nagy sarkertben a családi sírboltba örök nyugalomra helyeztetni. Zomborban, 1892. évi június hó 17-én. Áldás poraira! — Özv. Radovánovics Júlia sz. Ruzsics, leánya. Özv. Ruzsics Miklósné szül. Halm Berta, menyec. Radovánovics György és neje sz. Kondorosy Emilia gyermekeivel, Maximovics Szilárdné és férje, gyermekeivel, Poppovics Dusánné és férje, gyermekeivel, unokák, illetve dédunokák.

Nagy jég. Mult pénteken délután Nemes Militics majdnem egész határát s a csonoplai egy részét a jég elverte. A vetések, mint szemtanuk állítják, szármalmas képet nyújtanak. A gazdák nehéz munkáját egyszerre tönkretette az idő szeszélye; tragikomikus hangon mondogatják a jó militicsiek: „Az idén csakugyan nemesek leszünk.” (T. i. nem fizettünk majd adót.)

A szabadkai plébános és a himnusz. Szabadkáról írják: A törvényhatósági bizottság a napokban Kállay Albert főispán elnöke alatt közgyűlést tartott, mely Mamusich Lázár polgármester indítványára egyhangulag elhatározta, hogy Klapka György hervadtatlan érdemeit jegyzőkönyvileg megörökíti. — A közgyűlés ezután nagyon zajosan folyt le. Farkas Zsigmond indítványt tett, hogy Mamusich Mátyás prépost-plébános amaz eljárása fölött, hogy a koronázási jubileum alkalmával a Szent Terézia templomban a himnuszt elénekelni nem engedte, a közgyűlés fejesse ki jegyzőkönyvileg rosszaságát. Ez indítvány csaknem egész délelőtt foglalkoztatta a városatyákat, kik szerfelett izgatott hangulatban voltak. A megtámadott plébános védekezését alig akarták meghallgatni s Kállay főispán egész erőlyére volt szükség, hogy a rend meg ne zavarodjék. A közgyűlés nagy többsége méltatlankodva fogadta a plébános ama védekezését, hogy a himnuszt bunyevác nemzetiségű hűveire való tekintettel nem volt hajlandó elénekelteni. Kállay főispán erre alaposan megleckéztette Mamusich plébánost és kijelentette, hogy a bunyevácok épp oly jó hazafiak, mint a magyarok és hogy e nép fajszeretét nem a vallásosság, hanem a hazafiság szorította meg annyira, hogy az külön nemzetiséget alkotni nem akar. Végre

névszerinti szavazással 22 szótöbbséggel a városi tanács ama határozatát fogadták el, hogy a közgyűlés Mamusich plébános eljárása fölött sajnálkozását fejezi ki s orvoslás végett felterjesztéssel járul a kalocsai érsek elé. A napirendre térés mellett majdnem kizárólag a bunyevác földművelők szavaztak. Mamusich Lázár polgármestert, ki első szavazott rokona ellen, élénken megéljenzették. A kedélyek e sajnálatos esemény miatt még mindig ingerültek s az elkeseredés a plébános eljárása miatt általános.

Szerb anyakönyvi kivonatok. A belügy-miniszter meghagyta a gör. kel. lelkészeknek, hogy az elhalt hadkötelesek és katonák szerb nyelvű halálzási kivonatahoz a hivatalos áttétekhez magyar fordítást is csatoljan.

Műkedvelői előadás Zsabyán. A zsabyai szerb tantestület f. hó 16-án este, a kaszinó helyiségében, a szerb tanítók árvái javára táncvigalommal egybekötött műkedvelői előadást rendezett, mely a szereplőknek, tulszán nélkül legyen mondván, minden tekintetben díszre vált. Szinre került „A tanfelfügyelő” című vígjáték. Ezt azonban még szavaltat és dal előzte meg, és pedig következő sorrendben: „A dalnok halála”, költemény, szavaltta Musicky Dusán. A szép szövegű s kellő lelkesedéssel, méltósággal előadott ballada általános tetszést aratott. Utána Jozics Kuzman tanító guszlica kísérettel egy szt. Lázár király korabeli nemzeti hősdalt énekelt el. Szép, csengő bariton hangjával kellemes percekert szerzett a hallgató közönségnek. Következett a szindarab. Ebben legnagyobb elismeréssel Popovits Angyalka tanító kisasszonynak tartozunk, aki valóban gyönyörű megjelenésével, ügyes, bájos mozdulataival s mámorító szerelmi dalaival rendkívül nagy lelkesedést keltett az auditoriumban. A méltán kiérdemelt tapsvihart szűnni sem akart; többször megújították, amit a szeretetreméltó kisasszony szívesen meg is tett; minek jutalmul tisztelői egy fehér ruhába öltöztetett leánya által pompás rózsacsokrot nyújtattak át neki. Csonkity Bogolyub kitérő komikummal mutatta be a hős falusi rektor urat, aki senkitől sem félt, csak a tanfelfügyelő előtt szállt inába a bátorsága. Kitűnően játszottak még Rudity Anna és Helén kisasszonyok, továbbá Milosev Amália és Lyubica kisasszonyok és Györgyevics Dusán. Az előadást tánc követte. Hogy a táncosnők tündéri rózsafüzéréből csak néhányat említsék, nem egyszerűségében s gyönyörű tolettjében elragadó volt a szende Fleischer Hermin k. a., Basztics Blanka, Popovits Angyalka, Milosev Amália és Lyubica, Mikosevics Lujza kisasszonyok stb. A műkedvelői társulat nemes törekvésű szép anyagi siker koronázta; 60 frtot juttattak a tanítók árvaiknak. Mindezt azonban ezerszeresen felülmúlja azon édes öntudat s kimondhatatlanul boldogító érzés, hogy nekik is sikerült közreműködni az árvák nyomorkönyveinek feltörlesztésén.

Hereinziehen. Az U. H. írja a következő érdekes esetet: A héten gyakorlati felvételek céljából városunkban időzött a hadsereg tábornoka, élén maga a tábornoki főnök Beck tábornosernagy. Az Erzsébet szálló kioszkjára nyomban ki is tüzték a sárgafekete zászlót. Hamar szegret ütött az, s egyik interpelláló a másik után fogta karon egyik rendőrkapitányunkat. A rendőrkapitány, maga is katonasínt, tudva tudta, hogy a hadseregnek szabályzata szerint a magasabb parancsnokság szállítását helyesen jelzik a sárgafekete lobogóval, mégis java magyar ember létere szívesen látta volna a szemet szuró színeket bevonva. Egyet gondol s tette nyomban kész. Ugy esteli órákban kiballgatásra jelentkeztek. Fogadja őt a tábornoki főnök segédtisztje, maga is ezredes rangú, s ami fő, maga is jó magyar. Ezredes ur! Meltőztatik-e emlékezni a monori esetre? — Nyomban jelentem öccellenciájánál, — volt rá a válasz. S „hereinziehen ich will keine Comodie” jön rá a parancs. És?! És a feketesárga zászló... a ládába kerül. — Megtörtént.

Sajtóper. Zaubauer Ágoston gymnasiumi tanár a „Zombor és Vidék” egy „Zomborer Zeitung” hírlapokban megjelent s személyével foglalkozó közlemények szerzője ellen sajtóper indít.

Allami kedvezmény. A kereskedelemügyi miniszter, a pénzügyminiszterrel egyetértőleg a palánkai „Michels”-féle kötélygár és kenderkikészítő részvénytársaságnak 10 évi állami kedvezményt adott.

Zászlószentelés Doroszlon. Ritka ünnepek voltak tanu f. hó 16-án közösgünk buzgó hívei. Ugyanis a nemrég alakult rózsafüzér-társulat tagjai nemcsak számban, de buzgóságban is annyira öregbedtek, hogy a Mária tiszteletét nemcsak szívökben, hanem külsőleg is nyilvánítani s terjeszteni akarták. Így történt, hogy Mária tiszteletének áldozatkészsége egy gyönyörű társulati zászlót hozott létre, melynek ünnepélyes be-szentelése említett napon ment végbe a közösgünkben levő hírneves kegyhelyen. Már kora reggel összegyűlekezett ott a hívők buzgó serege, mely, élén a közösgé értelmiségével, a Mária-lányokkal szép látványt nyújtott. A zászló ünnepélyes mise s a helybeli esperes-plébános, Garay József által mondott lelkes beszéd kíséretében szenteltetett be, melyet azután körmenetileg kísért a hívők sokasága a plébánia templomba. A zászlóanyai tisztet Szabó Jánosné szül. Geppert Hermína viselte, ki általános ismert buzgóságát s nemes áldozatkészségét most is élénken tanúsította, gyönyörű zászlónkra egy teljesen hozzáillő szalagot kötött. A zászló megszerzését kegyes adományaikkal igen megkönnyítették a következők: Szabóné Geppert Hermína, Tiprovaczné Szabó Erzsébet, dr. Tamásné Traupmann Flóra, Mayeré Humann Anna, Hauerlandné Kovács Erzsébet, Csájané-Dugovics Borbála, Hosszúné Klein Erzsébet urnök, Gaiszt Szidike és Kerty Etelka kisasszonyok.

Rablás a koporsónál címmel oly esetet közöl a „Bácskai Ellenőr”, melyet annál inkább szigorú vizsgálat tárgyává kell tenniök az illetékes hatóságoknak, mert egy holt ember becsülete van általa bemoeskitva, egy szegény özvegy asszony pedig nagy anyagi kárt szenvedni. A közlemény így hangzik: „Hévír Géza szabadkai rendőrkapitány halála előtt néhány nappal — a Hévír özvegyének az állítása szerint — egy rendőri pandur ment hozzá s elkérte a Wertheim pénztár kulcsát, (hogy Kuthy Mihály hely. főkapitány vagy Czuczay Ferenc rendőrnök nevében e? arra nem emlékezik.) Az özvegy mi rosszat sem sejtve, a kulcsot átadta a pandurnak. Hogy ezután hogyan és miként hatoltak be a kasz-szába, ezt a vizsgálat lesz hivatva kideríteni, de tény az, hogy a Hévír Géza elhalálása után, az elszámolás alatt lévő pénzből 857 forint 70 krajár hiányzott. A pénz hiányáról az özvegyet Skossa Zoltán tűzoltó-parancs-nök értesítette s tanácsolta neki, hogy a hiányt minél előbb fizesse be, mert különben nagy baj lehet, talán még nyugdíját is elveszitheti. Erre az özvegy a kereskedelmi bankból váltóra felvette a követelt összeget és Kuthy Mihály helyettes rendőrkapitánynak személyesen átszolgáltatta. Kuthy nyomban jegyzőkönyvet vett fel s a jegyzőkönyvben a következő meglepő dolgokat említi fel: Az özvegy folyó évi június 10-én nálam megjelent, előadja hogy a néhai férje még életében egy borítékban 857 frt 70 krt adott át neki oly megbízással, hogy azt a rendőrkapitányi hivatal pénztárába szolgáltassa be, minthogy azonban férje az utóbbi időben folytonos halál-küzdelmek között volt, a kérdéses pénzösszeget egészen megfeledezett s csak ma jutott észbe azt átadni stb. A jegyzőkönyvet az özvegygel aláírták. A vizsgálat dolga a valót kideríteni.

Zárvizsgák Bajmokon. A bajmoki róm. kath. népiskolákban a zárvizsgálatok folyó hó 15-én Matkovits Bertalan plébános elnöke alatt tartották meg. Jelen voltak az elnökök kívül az iskolászeki tagok, az elül-járóság és több tanügy-pártoló. Valamint eddig, ugy jelen alkalommal is megmutatta elnök a tanügy iránti meleg vonalmat azzal, hogy saját költségén beszerzett mintegy 15 frtnyi értékű imakönyvecskéket osztott szét, mind a három nemzetiségű jobb tanulók között.

Zárvizsgák. A helybeli izraelita népiskolában az idei zárvizsgálatok f. hó 26-án délelőtt 8 óratól 12-ig a felső, délután 3—5 óráig az alsó osztályokban fognak megtartatni, melyekre a t. c. szülők és tanügybarátok tisztelettel meghívotnak.

Öngyilkosság. Vojnics Puresár Jakab, volt Szabadka városi pénztári tiszt, kit a legközelebbi köz-gazgatási ülés szabályellenes pénzkezelés miatt állásától elmozdítottak; s ki ezáltal egyévi önkéntességét, a melynek ép most telt eleget, vesztélyeztetve s jövőjét megsemmisítve hitte, e hó 11-én Manlicher szolgálati fegyverével életét oltá; a szerencsétlen fiatal ember a szájába lött s a golyó keresztül furta agyát s rögtön

Sokáig tilt ott gondolataiban elmerülve. Nézte a csillagokat, azokat a ragyogó csillagokat az égen.

Felsőhajtott.

— Oh, milyen boldogok is azok a csillagok fent! — gondola Ilma. A véghetetlen légtérben tova haladnak biztos utjukon, futásukban senki sem akadályozza őket. Oh, ha én is veletek vándorolhatnék! Szeretném nézni az ég boltjáról a földet, hogy lássam az emberek szenvedéseit. Oh, de szeretnék az emberek nyomorán segítni!

Amint így merengett, lassan leesukódtak selyem-lágy szempillái. A szerelem istene az álmok országába vezette. Elaludt.

Álmodt, szép, kedves álmodt. Rózsaszőnyegen fektült piheve, mint valami tündér királynő. A hódolók egész serege jelent meg előtte.

Jött egy dalnok, korszorozott lantján édes, ábrán-dos dalokat zengedezett Ilma szépségéről, szívjóságáról. Szép versekben kérte őt, hogy ajándékozza meg szerelmével...

Jött egy lovag, krózsai kincseket bordatott lábai elé, melyeket a vad ellenségtől elvett. Epedve kérte, hogy szeresse őt, mert szerelme nélkül nem élhet! Fül-ajánlotta kardját, a világ minden kincsét, magát a meny-országot — szerelméért!...

Jött... ah! oly sokan jöttek még, hogy szerelmét megnyerjék!

Végre jött egy ifju, aranyhaju ifju, ki oly szép volt, mint egy isten! Vallán ij, kezében egy aranyozott nyilvessző volt; ezt a nyilvesszőt egyenesen Ilma szívébe mártotta...

Ilma fölsikoltott. Fölebredt...

E pillanatban egy forró csókot érzett ajkain. A szép vadász ifju térdelt előtte, kit imádozott... Ilma kitérte karjait és keblére ölelte őt. Életében először ölelte őt. Ugy tűnt előtte, mintha tovább álmodnék. Megtapogatta zive táját, hogy meggyőződjék: nincs e benne a hegyes nyilvessző?... Nem volt benne, ott hevert az ifju lábainál; de azért édes fájdalmat érzett, mintha valóban szívében lenne a nyil...

Kéjítasan nézett az ifju a szép Ilma szeméibe, kitérta szerelmes szívének minden érzelmét. Olyan boldogok voltak! Fenn az égen a csillagok mosolyogtak örömlükben, a csalogány meg szerelmi dalt csattogott oly szívhezszólan...

Itt e kópádon találkoztak azután csaknem minden este. Oly boldogok voltak, mint az angyalok a mennyben. De boldogságuk nem tarthatott sokáig. A bős Kene Tibor megtudta Ilma szerelmét. Átkot mondott leányára, mert egy ily egyszerű nemes ifjut szeret, kinek nincsenek címerei, niicsenek aranyai, egébe nyuló várai. Az ifju vadász egy estén megleste és itt ütötte le dárdáját. Elvérzett. Meghalt.

Itt temették el ezen a helyen. Szívéből nőtt e rózsátó. Ilma minden éjjel leszókött a várból és siratta elvesztett kedvesét sirhantján. Forró könnyeivel öntözte e rózsátót.

Egy hajnalban itt találták Ilmat megdermedten, halva.

Könyveiből lettek ezek a szép ibolyák.

A bős Kene Tibor megbánta később tettét. Felette sajnálta leánya halálát. Hiszen ő volt egyedül, e szép, büszke várnak örököse... Egy éjjel tüzes kanócot vett kezébe, meggyújtotta a puskaporos raktárt. Szétrobbant az egész vár. Halomra dől. Most csak romjai láthatók...

Itt felbepagya beszédét a pásztorleány. Én megköszöntem szívességét, egy pár szál nefelejcsét téptem és haza felé vettem utamat.

MELYIKET VÁLASSZA?

— Szezon apróság. —

Szezon apróság annyiban, mert szerelem és fűrdés van benne — a fűrdésnek most van a szezonja, a szerelem pedig mindig szezon apróság.

A hold keskeny sarlója lemenőben volt. Zajos társaság nagy jókedvvel ment a víz felé. Megállanak a parton.

A társaságtól elhúzódva, komoly öreg ur állt a víz mentén. Összefont karokkal, mereven bámult a vízbe, a szellőtől ingó-ringó lélekvesztőkre... Elmerengve hallgatja a vidám dalokat s észre sem veszi, mikor egy kedves kis szöszke leány ott terem előtte...

— De édes bácsi, önhöz szólok.

Fölrezen az öreg.

— Mit kíván, gyermekem?

— Az élet tapasztalatai megtanították önt... Nem tudom, hogy van, de az öreg emberekhez bizalmat érzek.

Ne itközzék meg rajta, ha őszinte leszek... Nézzé azt a négy fiatal embert... Udvarlóm. Mind a négy megkérte kezemet, mind a négyet egyformán szeretem. Honapok óta kűzök magammal és nem bírok választani...

Szóljon édes bácsi, mit tegyek?

— Ugorjon a vízbe.

A fiatal kis szöszke e nem várt szavakra meg-hökkent.

— Megtűközik? Ne féljen... A víz nem mély...

Aki utána ugrik, válassza azt urának.

— De ha egyik se tenné?

— Itt vagyok én.

Az öreg bátorítólal nézett a lányra, aki pillanat alatt határozott... Egy parton álló csónakba lép, elveszi az egyensúlyt s egy sikoltással a vízbe ugrik.

A mulató társaság tagjai odasiatnek... Késő... Egyszerre három fiatal ember rohant a leány után — udvarlói közül.

Néhány perc telt el...

A kis szöszke mosolyogva, nevetve nézett körül... Nem is várta, hogy megszáradjon a ruhája, — odarohant az öreg urhoz, aki még mindig ott állt elgondolkozva.

— Láta?

— Láttam.

— Hármán ugrottak utánam... Szóljon, mit tegyek már most?... A három közül melyiket válasszam?

A komoly öreg ur egyet köhint és így válaszol:

— Válassza a negyediket, mert az a legokosabb.

ha
A
Sz
ti

sz
és
de
mi
ét
ol
s
sé
a
el
ro
Ja
V
le
Ar
sz
ny
ze
iz
ne
Gy
kő
ált
sik
na
ke
kv
vel
zel
me

Be
utá
ivo
irja
zar
Az
szá
fele
har
szo
me

1-é
és
azo
köl
ala
az
rel

kir
a f
ség
szó
kisz
sere
egy
hó
oszt
azo
189
sere
tési
már
let
szót
jöv
meg
jegy
hoz
pénz
a ki
ben
felet

imén
regé
rege
Mik
orszá
Hogy
Hiria
irók
tudja
tartat
közle
magy
Inkal
a lap
két é
kedve
mint
naptá
is s e
is ho
ma e
gazda
napo
ára a
3 frt
lap
honna
ingye
külden

csiná

halálát okozta. Temetése nagy részét mellett ment végbe. A gyászmeneten megjelentek: a boldogult honvédtársai Szegedről, a helyb. honvédség a tisztikar élén, s városi tisztviselő kar.

A szerb dalárda mulatsága. A zombori szerb dalárda f. hó 18-án a színházhelyiségeiben tánc- és hangversennyel egybekötött műkedvelői előadást rendezett saját pénztára javára. A hangverseny változatos műsora különösen pedig Theodorovits Vida kisasszony éneke („Ördög Róbert” operából egy dallam), melyet oly praecizitással adott elő, hogy mindenkit elragadt: s vegyes karok énekei a jelenlévő szép számu közönséget teljesen kielégítették, a program utolsó darabja a „Koló” is annyira tetszett, hogy ismételtel kellett előadni. Közreműködtek: Theodorovits Julesi, Theodorovits Vida, Petrovits Vida, Konyovits Szida, Kossanics Julesika, Petrovits Zorka, Milasinovits Zorka, Vukicevits Vjera, Vukicevits Szida, Jaksits Jelena, Sztokovits Jelena, Rakics Danica, Borgyoski Sztana, Kupuszarevits Anka kisasszonyok. A műkedvelői előadói Sztaity György „A cylinder” című vigjáték a műkedvelőktől nem várt szabotossággal lett előadva. Theodorovits Vida és Konyovits Szida kisasszonyok mint kész színésznők adták szerepeiket. Konyovits György mint József szolgálja több ízben, különösen alkalmi s helyi érkező rögtönzéseivel, megneveztette a közönséget. Birvatsky Péter, Pilya György és Gavanszky Milos urak, de a többi közreműködők is egy a szerep betanulása mint azok előadása által megérdemelt elismerésben részesültek. A teljes siker aratott előadást és hangversenyt a kettő közötti nagy pauza kissé hosszúra nyújtotta. Előadások után kedélyes tánc következett, mely hallomásunk szerint kivirradtig tartott. Ugy a hangverseny, mint a műkedvelői előadás tanúsága annak, hogy a rendezés jó kezében volt, melyből nagy rész Blazsek Dragutin karmestert illeti.

Öngyilkossági szándékából 18 halál. Ó. Becsen egy szerb menyecske, ki alig három havi házasság után megunta az életet, jó adag mérget — szerezésikát — ivott. A mérge által azonban — mint az „Ó Becse és V.” írja — nem találta fel jól magát a gyomornak nevezett zárt helyén, kikivánczolt és tudván a járást, ki is jött. Az udvaron levő kacsák, száma 18, felfalták a nekik szánt mérget s mire az a létszámából felocsudott menyecske felebredt és segélyért kiáltott, addigra már nem is óneki, hanem a kacsáknak volt a nagyobb bajuk! — Az aszszony a mérgezés következtében néhány nap mulva meghalt.

A régi egyforintosok, melyek 1882. január 1-én kelték, közpénztárnak és hivataloknál fizetesképpen és kicserélés végett csak e hó végéig fogadhatók el s azok kicserélése azután december hó végéig már csak a közös pénzügyminisztériumhoz intézendő folyamodvány alapján lesz lehetséges. Ez utóbbi határidő letele után az említett államjegyet többé sem beváltani, sem kicserélni nem fogják.

Városi ügyek.

Általános jövedelmi pótdó. Zombor szab. kir. város tanácsa részéről ezennel közhírré tétetik, hogy a folyó évre alakított zombori ker. adó kivetési bizottság által 1892. évre megállapított III. o. ker. adóról szóló kivetési lajstromban kivetett III. o. ker. adó után kiszámított ált. jöv. pótdóra néve, a közadók kezeléséről szóló 1883. évi XLIV. t. c. 18. § a értelmében 8 egymásután következő napon át vagyis 1892. évi június hó 18-tól június hó 25-ig bezárólag, a város adóügyi osztályánál betekinthez végett körszemplére kitétetik azon figyelmeztetéssel, hogy a III. oszt. ker. adó után 1892. évre kivetett ált. jöv. pótdó merve ellen netaláni serelés kivetésében: a) azon adózók, kik a kivetési lajstromban tárgyalt általános jövedelmi pótdóval már a múlt évben megróva voltak, a lajstrom közzétételét követő 15 nap alatt; b) azon adózók pedig, kik a szóban levő kivetési lajstromban kiszámított általános jövedelmi pótdóval a folyó évben első ízben rovtattak meg, adótartásuknak az adókönyvesekbe történt bejegyzését követő 15 nap alatt a közigazgatási bizottsághoz felebbezhetnek. A felebbezések a helybeli m. kir. pénzügyigazgatásnál nyújtandók be, mely által azok a kivetési iratokkal ellátva, a közigazgatási bizottságnak bemutatandók. A fent kitétt határidőn túl benyújtott felebbezések tekinteten kívül fognak hagyatni.

Művészet és irodalom.

A „Pesti Hírlap”, melyben Jókai Mór csak imént fejezte be „Sárga rózsá” címen írt egyik legszebb regényét, a jövő félelvben ismét nagy, történelmi háttérű regényt fog közölni a koszosz író tollából. Azon kívül Mikszáth Kálmán is hosszabb elbeszélést ír, mely az országgyűlés nyári szünetelése alatt fog megjelenni. Hogy e két legelsőrangú író mellé, — kik a „Pesti Hírlap” rendes munkatársai — a legkedveltebb tárcák írói sorakoznak: azt a magyar lapolvasó közönség jól tudja. Az ily lap, mely leggazdagabb és változatosabb tartalmánál fogva s mert nagy súlyt fektet a mulattató közleményekre, ma már elismerten a legkedveltebb magyar napilap, valóban nem szorul sok ajánlatásra. Inkább csak egyszerűen emlékeztetnie kívántuk honzi a lapjárato közönségnek, hogy a „Pesti Hírlap” immár két esztendőn át fényes kiállítású nagy képes naptárral kedveskedik karácsonyi ajándékol összes előfizetőinek s mint a szerkesztőség velünk közli, a jövő évre készülő naptár sok tekintetben felül fogja mulni az eddigieket is s egyebek közt a lap összes munkatársainak arcképeit is hozni fogja. Ezzel a kedvezményvel a „Pesti Hírlap” ma egyedül áll a lapok között. S bár tartalomra is leggazdagabb (mert hétközben többször 20, vasár- és ünnepnapokon 28—32—40 oldalon jelenik meg) előfizetési ára a nagy lapokénál jóval jutányosabb: negyedévre 3 frt 50 kr, egy hóra 1 frt 20 kr, mely a „Pesti Hírlap” kiadóhivatalába küldendő (Budapest, nádor-utca 7.) honnan egy levelezőlapon nyilvánított óhajra bárkinek ingyen és bérmentve egész hétig mutatványszámokat is küldenek.

Az árvízveszély.

A szeszélyes Duna egy kis árvízveszedelmet csinált, mely különben egészen komolyan veendő;

megyei hatóságunk erősen akcióba lépett, hogy nagyobb bajnak eleje legyen vehető, ami talán sikerülni is fog. A Duna mostani áradása leginkább a nagymérvű esőzésnek tulajdonítható, mely megbolygatta hatalmas folyóink medrét. Leginkább veszélyeztetett pontjai megyénknek Szónta, Apatin, Bezdán; mind a három helyen erős felszivódások történtek, erősen veszélyeztetvén a védműveket. Szóntán mintegy 8000 hold föld, Apatinban az u. n. Kucska érdekeltség, Bezdánban a kincstártól megvett földet fenyegeti a legközvetlenebb veszély.

Az árvízveszélyről különben a következő táviratokat vettük:

Apatin, 1892-ik évi június hó 17-én. Apatinban a víz óriási magasra emelkedett s összes töltéseinken komoly veszély fenyegett. A munka éjjel-nappal a legnagyobb erőmegfeszítéssel folyik, de a nálunk még folyton áradó víz komoly aggodalomra enged következtetni. Több helyen már erősen szivárognak a töltések, de éber figyelem s szorgos munkaerővel talán tartható lesz? Ha azonban a jelzett apadás itt hamarjában be nem áll, áthágja az ár a töltéseket. A községet védő körtöltés egy helyen erősen csurgott, de szerencsésen betömetett. A hajóállomáshoz vezető töltésen a hullámok már átcsapnak. — Apatin, június hó 18-án. Legújabb hírek szerint a község közvetlen közelében levő töltésen komoly a veszély, amennyiben a töltés nagy területeken átázott s a víz majdnem ellepi. Mult éjjel 12 órakor nevezett helyen segélyre hívni szükség, az rögtön előteremtett s még mindig a legnagyobb erővel dolgoznak; ha a töltés beszakad, a legelső teendő lesz a község egy részét körültölteni, mert különben betör. Az összes töltéseinken erősen folyik a munka. Veszély mindenütt van.

Mohács, június 19. Vizállás állandó növekedésben; veszély folyton tart; vizmagasság 6.61 m., mely összehasonlítva az 1876-iki legmagasabb vizállással (6 méter 40 cm.) 21 cm. különbséget mutat.

Bezdán, június 19. Helyzet kezd veszélyessé válni; vizmagasság 6 m. 44 cm. — Június 20. Vizállás növekvőben, éjjel óriási eső volt, jelenleg 6 m. 50 cm. a vizmagasság.

Gombos, június 19. Duna növekedőben; magassága 6 m. 15 cm.

Apatin, június 20. Vizállás ma 6.60 méterre növekedett; védmunkálatok serényen folynak.

A vármegye monografiája.

Mióta a Bács-Bodrogh vármegyei monografiái bizottság a monografia megírására vonatkozó pályázatot kibocsátotta, a helyi és vidéki körök figyelmé napról-napra e nevezetes vállalat felé irányul. Szak- és nem szakemberek egyaránt foglalkoznak a monografia ügyével, vizsgálják és bírálják egy részt a bizottság bátor lépését a nyílt pályázat hirdetésére terén, más részt latolgatják és mérlegelik a kibocsátott *tervrájs* fejezeit és pontozatait.

Nyilvános cselekedet nyilvános elbírálás és tetszés szerint való megítélés alá esvén, mi részünkről nem kívánunk hozzászólani a különböző nézetekhez, hanem ez alkalommal csupán egy alkalmilag felmerült kérdésre kívánunk reflektálni.

Arról van szó t. i. hogy a monografia kibocsátott tervezetében nincs megszabva a fejezetek és pontozatok terjedelme. Nincs megmondva, erről és erről a tárgyról vagy korszakról hány nyomtatott ívre lehet és szabad írni? A kérdés mindenesetre fontos és a vállalkozó pályázóknaul esetleg zavarra adhatna alkalmat, azonban mindenki beláthatja, hogy e dologban a monografiái bizottság még sem hibázott. A mű ugyanis 70 ívre van projektálva, hogy azonban az egyes fejezetek terjedelme mekkora legyen, ezt a bizottság nem látta jónak megjelölni, mert egyrészt nem tudhatta, hogy az egyes szakemberek mekkora apparátussal rendelkeznek egy-egy tárgyra vagy korszakra nézve, másrészt pedig nem akarta az írók kezét a szó szoros értelmében megkötöni.

A monografiái bizottság tehát akkor, a midőn az egyes fejezetek tartalmi bőségét nyomott ivenkben előre meg nem határozta, nemcsak hibát nem követett el, hanem nagyon is helyesen és méltányosan járt el az írókra való tekintetből. A pályázó szakírók feladata ugyanis, hogy tervezetük benyújtásakor maguk jelöljék meg dolgozataik terjedelmét nyomott ivenkben, mert ők tudják, miről mennyit írhatnak; a bizottság pedig majd előveszi a benyújtott tervezeteket és azokat a rendelkezésre álló írói tiszteletdíj és az egész mű kiszabott terjedelme arányában megszabja vagy egyszerűen helybenhagyja.

Ez egészen korrekt eljárás s más monografiák megírásánál is ezt követték.

(d+gy.)

Esperes-kerületi gyűlés.

Az újvidéki esperesi kerületi rom. kath. papsága f. hó 14-én Tiszakálmánfalván tartotta az évi tavaszi gyűlését, melynek egy-némely tárgya mind fontossága, mind közérdekű jellegénél fogva megérdemli, hogy a nyilvánosság elé hozzuk. — Egl József lovag, a kerület kitűnő esperese mindjárt a gyűlés elején egy életbevágó és az egész egyházmegye papságának tevékenységére nagymérvű lendítést célzó javaslatot vetett fel: a beteg és elaggott papok nyugdíjának javítását. Kitérő éljenzés és egyhangú helyeslés kísérette az esperes azon indítványát, hogy a kerület az egyházmegyei papság évi nyugdíjának minden egyes nyugdíjasra nézve ezer forintban leendő megállapítását kérélmeeze az egyházi főhatóságtól. A nézetek egységéből eléggé látható volt, mily fontos ez ügy, mennyire szükséges annak rendezése és mily sokat vár a papság annak közöbajszertű megoldásától.

Közutódomás szerint a kalocsai egyházmegyében a plébános nyugdíja 600, a kápláné 500 frt. Ez oly egyházmegyében, hol a plébániák évi jövedelme átlag három-ezer forint, s akárhány falusi pap javadalma fölőzi az ötezer forintot, mindenesetre csekélység. Az öregek hozzá lévén szokva a dus jövedelmekhez, életük alkonyán nem éppen jó szívvel fogadják a nyugdíj apró pénzét. Ahogy az elaggott pásztor, kinek elég a maga baja, fogyatékos éberséggel őrzi a nyáját, az könnyen érthető. Különösen oly plébániákon, hol 6—7000 lakossal bíró községeket is egy plébános lát el egy káplánnal, nagy munkaerőre van szükség. Persze kissé kényes dolog a jó öreg urnak értésére adni, hogy már nagyon megérdemlé a nyugalmat s így megessik, hogy az esperes csak halála után konstatálja a bajt. Hja de mikor a megboldogult öreg urat még arra se lehetett kapacitálni, hogy az ő bugyellárisa és a templompénztár két különböző természetű dolog. A fiatalja meg szivesen dolgozónak; de mikor az ember megöszül, mire bejut a beneficium ígértföldére. Itt megdől az az axioma, hogy a káplán sohasem öregszik meg. Volt a Bácskában nem régebben egy-néhány, aki külsőségek tekintetében nagyon bevált volna prépostnak is; egyiknek ősz fürtök díszítették a fejét, másiknak meg egyáltalában nem is voltak fürtjei. — A nyugdíj-ügy rendezése által tehát az idősebbek annak idején megérdemelt nyugalomba lépnek, a fiatalabbak pedig jókor plébániára jutának, mi által csak a közügy nyerne. Hiába, emberek vagyunk, a tények logikája elől kitérni nem lehet. Ez a kérdés praktikuma, mely ellen hiábavaló az okoskodás. A nyugdíj rendezése iránt a közóhaj oly általános a kalocsai egyházmegyében, hogy ezzel ellenkező nézet alig akad itt-ott. Van akárhány idősebb pap, ki szivesen lépne nyugalomba, ha a nyugdíjból megélhetne. A nyugdíj-ügy rendezése iránt táplált reményeink alaposak. Az érseknek ez ügyben tanúsított jóindulatát eléggé bizonyítja az, hogy a Kalocsa-megyei plébániák csekély számát s az átlagos 16—18 évi káplánokodást szörnyűségnek nevezte.

Másik fontos tárgya volt a gyűlésnek a szent-László-társulat terjesztése. Ezen jótékonycélu, hazafias társulat segélyezi a Bukovinában, Szerbiában, Boszniában, stb. lakó magyar katolikusokat, iskoláikat és templomaikat fenntartja, szóval magasztos kulturális missiót teljesít s így méltó, hogy legalább a katolikus magyarság szívvél lélekkel előmozdítsa törekedjék a társulat működését. Mindennek dacára a társulat nem prosperál óhajtott mértékben, tagjainak száma nem szaporodik. E sajnos körülmény onnét származik, mivel a társulat s annak magasztos feladata világi körökben nem ismeretes. Ez okból a kerületi gyűlés elhatározta, hogy a szent-László-társulatot, annak hazafias céljait világi körökben is megismerteti és tagokat gyűjt azok közt, hogy a hitében és nemzetiségében veszélyeztetett katolikus magyarságot a szt.-László-társulat segélyével megmentse. Ajánljuk e magasztos eszmét a „Bácska” t. olvasóinak figyelmébe.

Marcellinus.

Törvénykezés.

Ártatlanul elítélve. A mult héten tárgyalta az újvidéki kir. tszék a lapunkban már bővebben ismertett Drakulits Sándor újrafelvételi ügyét. E felette érdekes tárgyaláson jelen volt az újvidéki ügyvédség számos és előkelő tagja — akik nagy figyelemmel kísérték minden tanu, de különösen az életfogytig tartó fegyháza elítelt Samsal Katicának egy ártatlanul elítelt embert most már megmentő, vallomását, amelyet kiegészített ennek fia, Samsal Száva. E két tanu tette Drakulits Sándor elítélésére nézve a legerbőbb vallomásokot — s ma 5 év után szintén ez a két vallomás alapján szabadul meg az életfogytig tartó fegyháza elítelt Drakulits Sándor. Sirva, kezeit imára kulcsolva vallja be Samsal Katicá, hogy Sándor ártatlan, mert férjét ő egymaga ölte meg, egymaga darabolta szét a holttestet, és szállította a barába. Drakulits Sándort azért vádolta, mert attól félt, ha magára vállalja tettét, kétélt által fog kivégeztetni. Ez okból bujtatta fel az akkor még alig 12 éves fiát Szávát is, hogy valljon Drakulits Sándor ellen. A mária-nostrai fegyháza nyert hitoktatás folytán azonban lelkiismerete nem hagyta nyugodni — éjjeleket nem aludt, mert nemcsak férje megöletése, a miért már a földi igazságszolgáltatás szerint szenved, de az a bűn is nyomta lelkét, hogy egy ember az ő vallomása folytán ártatlanul lett elítélve, ártatlanul szenved. S habár már ezelőtt két évvel jelentkezett is az igazgatóságnaul azzal, hogy Drakulits ártatlan — a magát szakavatottnak tartó igazgató rámondta, hogy „nem igaz” — s csak akkor tetetett az ügyben az eljárás folyamathoz, midőn Illaván is a kiküldött miniszteri biztos Drakulits Sándor kérélmét felvette. Samsal Száva a fiu most szintén beismeri, hogy ő az apja megöletését nem látta, s hogy terhelő vallomásra anyja biztatta fel. S így, miután a kir. curia ítéletében felhozott egyéb terhelő körülmények is megdöntve lettek, a kir. tszék a kir. curiának marasztaló ítéletét Drakulits Sándorra nézve hatályon kívül helyezte, őt a gyilkosság büntetésének vádjá alól felmentette — és azonnal szabadlábra helyezte. Drakulits Sándor kártérítést is követelt, de minthogy ez közigazgatási utra tartozik — hibető vagy legalább is kívánatos, — hogy védője mindent el fog követni, hogy ez részére megadassék — bár nem hisszük, hogy az öt éven eltöltött fegyházbüntetést, amelyet azzal a gondolattal kellett töltöni, hogy innen soha nem szabadul — pénzzel kárpótolni lehetne.

Közgazdaság.

A baromfi-kiállításokról.

Írta dr. Bätz István akadémiai tanár.

II.

Mióta a baromfi-tenyésztéssel többen foglalkoznak hazánkban, sűrűbben rendeznek kiállításokat is, amelyeknek hasznosságát és a tenyésztésre gyakorolt előnyös befolyását nem lenne jogosult kétségbevonni, mert a komoly verseny ezen a téren is, mint mindenben, üdvös eredményeket szül. Csak hogy ezek jótékony befolyását lényegesen ellensúlyozza az a körülmény, hogy a kiállítások úgy, amint azokat nálunk és Németországban rendezni szokták, nagyon elősegítik a fertőző betegségek terjedését, miután a kiállítások rendezői egyáltalán nem fordítanak gondot az állategészségügyre. De a kiállítók is csak arra törekednek, hogy tiszta fajokat küldhessenek a kiállításra, — arra azonban senki sem fordít gondot, hogy a kiállításokon csakis járványmentes vidékek és tenyésztések vehessenek részt.

Nem mondok tehát újat, ha azt állítom, hogy mindaddig, a míg a kiállításra beküldött anyagot nem fogja szakértő megvizsgálni és megfigyelni, központi fertőző telepeknek kell a kiállításokat tekinteni, a honnan a szélrózsa minden irányában mesterségesen hurcoltatnak szét a fertőző betegségek. Hiszen csak 1—2 fertőzőt tenyésztenek kell a kiállításra képviselve lenni és biztosra vehetjük, hogy a ketrecek közös tisztogatói, a kiscserélő etető és itató edények, a szomszédság stb. közvetítésével a kiállítás végére a szárnyasoknak nagy része fertőző lesz és a különböző érmeiken vagy a dícsérő okleveleken kívül hazaviszik ráadásul a pusztulás csiráit is.

És itt különösen azokat a fertőző betegségeket kell figyelembe venni, amelyek idült lefolyásuk, mint a gümőkór, a diftériás gyuladás és az ugynevezett gregarizozis. A szárnyasok kolerája e tekintetben kevésbé veszélyes, mert hirtelen öli meg a fertőzött baromfiakat és ha ezen betegséggel inficiált szárnyasokat küldenek a kiállításra, akkor azok elhullanak már utközben. Ellenben az említett három betegség idültlen folyik le és a fertőzés megtörténte után rendszeren hosszabb idő mulik el, mielőtt a betegség első tünetei jelentkeznek.

Ebből aztán az is könnyen megérthető, hogy a tenyésztő egészen jóhiszeműen járhat el, midőn a látszólag teljesen egészséges szárnyasokat a postára vagy a vasútra feladja, mert nem is sejteti, hogy a lappangó betegség utközben vagy a kiállítás területén ki fog törni.

De hát a kiállításokon egyáltalán nem lenne szabad fertőzőt tenyészteseknek résztvenni és én a magam részéről a legszigorúbb eljárást is indokoltnak és jogosultnak tartanám az olyan tenyésztőkkel szemben, akik tudva fertőzőt tenyésztesből baromfiakat küldenek a kiállításokra.

Sajnátságos dolog az és alig megérthető, hogy a baromfiak fertőző betegségeit másképpen itélik meg, mint a többi házi állatok járványos bajait s a míg a lépőnek vagy takonykórnak már eltitkolása is súlyos következményeket von maga után, addig a beteg vagy legalább is már fertőzött baromfiakkal büntetlenül lehet kereskedni, sőt a fertőzőt tenyésztesekből származó szárnyasokkal résztvehetni a kiállításokon is a nélkül, hogy e lelkiismeretlen és a mások vagyoni épségét nagyban veszélyeztető eljárás miatt legkisebb kellemetlensége lenne az illető tenyésztőnek.

Egyelőre alig remélhető, hogy e tekintetben a viszonyok javuljanak s éppen ezért a kiállítások rendezőinek kell mindent elkövetni, hogy a fertőzőt baromfiak ne veszélyeztessék a többiek egészségét.

A kiállításra tehát csakis olyan küldeményeket szabad elfogadni, amelyeket a feladás előtt valamely hatósági állatorvos megvizsgált és egészségesnek talált. Az erről szóló bizonyítványban aztán ne csak az foglaltassék, hogy a kiállításra küldött baromfiak egészségesek, hanem az is, hogy a tenyésztés teljesen tiszta, vagyis mentes a fertőző betegségektől.

A megérkezett szárnyasokat sohasem szabad a kiállítás területén kicsomagolni (pedig ott szokták), hanem attól távol s itt aztán első sorban is egy minden tekintetben megbízható szakértő vizsgálja meg a baromfiakat.

Természetes, hogy ennek a vizsgálatnak a lehető legrészletesebbnek kell lenni, mert különben céltalan. De még ez sem teljesen meggyugtató, amennyiben a legértelmesebb állatorvos is csak azt állapíthatja meg, hogy az állatok ma egészségesek-e, de nem vállalhat felelősséget azért, hogy holnap és aztán is egészségesek maradnak-e. Éppen azért feltétlenül szükséges, hogy a kiállítás területétől távol, egészen elkülönítve veszteglő legyen berendezve, amely állandóan állatorvosi felügyelet alatt álljon s ahol a baromfiak megérkezését után legalább is 4—5 napon át szigorú megfigyelés tárgyát képezik, mielőtt a kiállítás területére szállíthatnák.

A kiállításra aztán csak azok a baromfiak vehetnek részt, amelyek ezen idő alatt teljesen egészségeseknek bizonyultak, — ellenben a betegeket elkülönített helyiségekbe — baromfikórodára — szállítanak, ahol a tulajdonos költségére megfelelő kezelésben részesülhetnek.

Mindezen helyiségekben külön szolgásműhelyre van szükség, mert különben hiába való lenne a költség, amennyiben a betegekkel bibelődő egyének áthurcolnák kezükön, ruhájukon a fertőző anyagot és eredménytelené tennék a fogatosított óvintézkedéseket.

A kiállítások költségei így módon tetemesen növekednének, de kárpótlásul ki lenne zárva annak valószínűsége, hogy a fertőző betegségeket általuk is terjeszték.

Meg vagyok győződve, hogy sokan vannak, akik mindezt feleslegesnek, vagy legalább is nehezen keresztülvihetőnek fogják mondani, — hiszen azonban, hogy lesznek olyanok is, akik be fogják látni ezen óvintézkedések szükségességét és azt is, hogy sokkal kisebb veszély van abban, ha tekintettel a költségszaporulatra, csak ritkán rendeznek baromfi-kiállításokat, — mint abban, ha azokon a baromfiak ezután is ki lesznek téve a fertőzés veszélyének.

Honvéd-cipők szállítása. A honvédelmi miniszter által a kisiparosok részére fönntartott 50.000 pár könnyű cipő szállítása ügyében a kereskedelemügyi miniszter leirata folytán a szegedi kereskedelmi és iparkamara a következőkről értesítette a szállítási óhajtó iparosokat, és illetőleg a kerületben megalakult huszonhat iparostestületet. Az irások ajánlatok az illető iparostestületek útján f. évi július hó 10-ik napjáig a szegedi kereskedelmi és iparkamarához nyújtandók be. Minthogy pedig a kamara már július 14-ére tartozik az ajánlatokat a kereskedelemügyi miniszterhez véleményes jelentésével fölterjeszteni, és a munkának az ajánlattevők között való arányos szétosztásáról is ugyanezen határidőben ad javaslatot, okvetlenül szükséges, hogy az iparostestületek elnökségei a vállalkozni hajlandó iparosok között, ajánlatiainak kellő időben való benyújtása végett a kezdeményező lépéseket azonnal megtegyék. Közölte még a kamara az iparostestületekkel a szállítási föltételek lényegét, és fölkérte a testületi elnökségeket, hogy az érdekelt iparosokat a szállításban való részvételre buzdítsák.

Szerkesztői üzenet.

X. Zombor. Lapunk fennállása óta meleg érdeklődéssel viseltett állandóan a népiszkolai tanügy s így a tanítógyűlések iránt is, s bármely irányú közleménynek készséggel adott mindenkor teret: azon panaszért, miért nem írunk a multikori zombori tanítógyűlésről részletes tudósítást, bennünket vádolni nem lehet. Szívesen küldöttünk volna tudósítónkat a gyűlésre, közöltük, méltattuk volna az ott történeteket, ha az illetékes tényezők bennünket az illető helyéről és idejéről értesítettek volna; s minthogy ez nem történt, de meg gondolatolvasók sem vagyunk, így hát őszinte sajnálatunkra bár, de lehetetlen volt az üléstől beszámolnunk.

Naptár. Június.

Havi és heti nap	Katholikus naptár	Protestáns naptár	Görög-orosz naptár
21 Kedd	Gonz. Alajos	Albán	9 Alex. Cirk. pk
22 Szer.	Paulin, Ákos	Ákos	10 Timoté
23 Csüt.	Szid., Zénó	Vazul	11 Bert., Barn.
24 Pént.	J. sz. Iván sz.	Sz. Iván szül.	12 Onufer, Péter

Felelős szerkesztő:

Dr. BALOGHY ERNŐ,

köz- és váltó-üggyvéd.

Laptulajdonos és kiadó

BITTERMANN ÁNDOR.

NYILTTÉR. *)

Kérelem.

Városunk példás tisztaságáról nemcsak az itteni lakosok vannak meggyőződve, de arról sok idegen átutazó is tesz tanúságot. Különösen a belváros körül elvonuló korzónak, valamint a vasut mellett elterülő valóban szép diszkertnek, melyet fájdalom még mindig kevesen látogatnak, folytonos gondozása igazolja ezt; csak kár, hogy ezen diszkertnek környékéről senki sem gondoskodik, mert különben az ott észlelhető bajok már régen orvosoltattak volna.

Ugyanis a koresolázó tó, a városi diszkert és faiskola melletti gyepen korán reggel, éjjel, sőt gyakran nappal is a ludak, juhok és sertések falkái legelnek.

Minthogy ezen területen a legeltetés mindig tiltva volt s ezen tilalom eddig szigorúan érvényesült is, nem akadályozhatná meg a jelzett legeltetést a bajai ut végén álló rendőr?

Vagy pedig az eddig volt tilalom az idén talán megszűnt?

Ajánlom ezen ügyet erélyes és tisztaságszerető rendőrségünk szives figyelmébe azon reményben, hogy a jelzett visszasságnak véget fog vetni.

Egy naponta arra járó.

*) Az e rovatban közlöttéért nem vállal felelősséget a szerk.

HIRDETÉSEK.

3184. szám.

kig. 1892.

Pályázat.

Bács-Bodrogh vármegye Bulkesz községében 300 frt fizetéssel összekötött irnoki állásra pályázatot nyitok.

Felhívom mindazokat, kik ezen állást elnyerni óhajtják, hogy szabályszerűen felszerelt folyamodványukat folyó évi július hó 2-áig hozzám nyújtsák be.

Palánkán, 1892. június hó 2-án.

3—3 **CSUPOR GYULA,**
főszolgabíró.

Pályázati hirdetmény.

Déronya községben egy újonnan szervezett II-ik r. kath. hitfelekezeti német-magyar tannyelvű néptanítói állásra f. évi július 15-éig ezennel pályázatot hirdettetik. Ezen állás jövedelme a községtől havi előleges részletekben fizetendő évi 300 frt, a Haynald-alapból pedig 150 frt és szabad lakás.

A folyamodványok a déronyai r. k. iskolaszékre címezve, nt. Mladoniczki Vince esperes urnak Bácsujfalura küldendők. Az ismétlőiskolai tanításért külön díj nem jár. Ezen állás a meg erősítés után július végén elfogalandó. A kántori teendőkből jártas előnnyel bír.

3—1

Iskolaszék.

Zombor. 1892. Bittermann Ándor könyv- és könyvendéjével.

9056. sz.

tkvi 1892.

Hirdetmény.

Bresztovác községnek és a közigazgatásilag ehhez tartozó Prekaja pusztá telegkönyvi betétei az 1886. évi XXIX. t. c. és az 1889. évi XXXVIII. t. c. értelmében elkészítetté, és a nyilvánosságnak átadatván, ez azon felszólítással tétetik közzé, hogy:

1. mindazok, akik az 1886. 29. t. c. 15. és 17. §-ai alapján — ide érve e §-oknak az 1889. 38. t. c. 5. és 6. §-ában foglalt kiegészítéseit is — valamint az 1889. 38. t. c. 7. §-a, ugy az 1891. 16. t. c. alapján eszközölt bejegyzések érvénytelenségét kimutathatják, e végből törleési keresetüket; azok pedig, akik valamely tehertétel átvitelének az 1886. évi 29. t. c. 22. §-a, illetve az 1889. évi 38. t. c. 17. §-a alapján való mellőzését megtámadni kívánják, e végből keresetüket hat hónap alatt, vagyis az 1892. évi december hó 15-ik napjáig bezárólag a telegkönyvi hatósághoz nyújtsák be, mert ezen meg nem hosszabbítható záros határidő eltelte után indított keresetük annak a harmadik személynek, aki időközben nyilvánkönyvi jogot szerzett, hatályának nem szolgálhat;

2. hogy mindazok, akik az 1886. évi 29. t. c. 16. és 18. §-ai eseteiben — ide érve az utóbbi §-nak az 1889. évi 38. t. c. 5. és 6. §-ában foglalt kiegészítését is — a tényleges birtokos tulajdonjogának bejegyzetése ellenében ellentmondással élni kívánának, írásbeli ellentmondásukat hat hónap alatt, vagyis 1892. évi december hó 15-ik napjáig bezárólag a telegkönyvi hatósághoz nyújtsák be, mert ezen meg nem hosszabbítható záros határidő letelte után ellentmondásuk többé figyelembe vétetni nem fog;

3. hogy mindazok, akik a fentebbi 1. és 2. pontban körülírt eseteken kívül a betétek tartalma által előbb nyert nyilvánkönyvi jogait bármely irányban sértve vélik, az e tekintetbeni felszólításukat tartalmazó kérvényüket a telegkönyvi hatósághoz hat hónap alatt, vagyis az 1892. évi december hó 15-ik napjáig bezárólag nyújtsák be, mert ezen meg nem hosszabbítható záros határidő elmulta után a betétek tartalmát csak a törvény rendes útján, és csakis az időközben nyilvánkönyvi jogokat szerzett harmadik személyek jogainak sérelme nélkül támadhatják meg.

Együttal figyelmeztetnek azok a felek, akik a betétek szerkesztésére kiküldött bizottságnak eredeti okiratokat adtak át — hogy amennyiben azokhoz egyszerű másolatokat is csatoltak, vagy ilyeneket pótlólag benyújtanak — az eredetieket a telegkönyvi hatóságnál átvethetik.

Kelt Zomborban, 1892. évi június hó 4-én, a kir. törvényszék mint telegkönyvi hatóságnál.

Ráics Lyubomir,

3—3

kir. tszéki bíró.

Árlejtési hirdetmény.

A Bács-Bodrogh megyebeli Petrovoszellő község róm. kath. hitfelekezeteinek régi kalváriája elbontatni és a helyett a község elüljárósága által kijelölendő más helyen egy új kalvária építtetni elhatározatván, mindezen — összesen 1870 frt 39 kiral előirányzott és folyó évi október hó 31-ig teljesen befejezendő munkálatok biztosítása céljából f. évi június hó 28-án (keddi napon) délelőtti 10 órakor Petrovoszellő községházának tanácsstermében nyilvános szóbeli árlejtés fog tartatni, melyhez az ezen részvevő számlázók ezennel meghívattak.

Az árlejtésben résztvevni óhajtok köteleztetnek a fentebb számjelzést előirányzott összegnek 10 azaz tíz száztóljárt, vagyis 187 frtyi összeget bánatpénz tejében az árlejtés megkezdése s illetve első ajánlközúsnak nyilváníttas előtt az árlejtést eszközölő bizottság vezetőinek kezéhez készpénzben vagy elfogadható értékpapírokban letenni.

A szóban lévő munkálatokra vonatkozó összes építkezési okmányok — az érdeklődők által — Petrovoszellő község bírójánál a rendes hivatalos órákban bármikor megtekinthetők.

Kelt Bács-Petrovoszellő községben, 1892. évi június hó 14-én.

Varga István,

községi jegyző.

Kelemen Mátyás,

községi bíró.

6396. sz.

tkvi 1892.

Árverési hirdetmény.

A zombori kir. törvényszék mint telegkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy Szalay Ferenc végrehajthatónak Szalay Jakab végrehajtást szenvedő elleni 200 frt tőkekövetelés és járuléka iránti végrehajtási ügyében a zombori kir. törvényszék (a zombori kir. járásbíró) területén lévő, Prigl. Szt.-Iván község határában fekvő, a prigl.-szt.-iváni 86. sz. tjkvben foglalt és 1/3-ad részben végrehajtást szenvedett Szalay Jakab nevében álló 101. hr. sz. 432. ö. i. sz. beltelekbeli illetékére az árverést 402 frtban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlan az 1892-ik évi augusztus hó 30-ik napján délelőtti 10 órakor Prigl.-Szt.-Iván községházánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladatni fog.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlan illeték becsárának 10%-át vagyis 40 frt 20 krt készpénzben, vagy az 1881. LX. t. c. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. alatt kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. c. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszoigáltatni.

Kelt Zomborban, 1892. évi május hó 31-én.

A zombori kir. trvszék mint telegkönyvi hatóság.

Ráics Lyubomir,

kir. trvszéki bíró.